

A BIZOTTSÁG (EU) 2017/787 VÉGREHAJTÁSI RENDELETE**(2017. május 8.)****a nagyszemű vörösdurbincs minimális védelmi referenciaméretének az Atlanti-óceán északkeleti térsége tekintetében történő meghatározásáról**

AZ EURÓPAI BIZOTTSÁG,

tekintettel az Európai Unió működéséről szóló szerződésre,

tekintettel a halászati erőforrásoknak a fiatal tengeri élőlények védelmét biztosító technikai intézkedések révén történő megóvásáról szóló, 1998. március 30-i 850/98/EK tanácsi rendeletre ⁽¹⁾ és különösen annak 45. cikke (1) bekezdésére,

mivel:

- (1) Az 1380/2013/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet ⁽²⁾ intézkedéseket állapít meg a tengerek biológiai erőforrásainak védelme és fenntartható kiaknázása érdekében, ideértve többek között a minimális védelmi referenciaméret meghatározását, amely a meghatározás szerint a tengervízi fajok ivarérett egyedeinek olyan mérete, amely alatt korlátozások vagy ösztönzők alkalmazandók azzal a céllal, hogy a halászati tevékenység keretében elkerülhető legyen a halfogás.
- (2) Az 1380/2013/EU rendelet 2. cikkének (2) bekezdése szerint a közös halászati politika egyik célja, hogy a tengerek élő biológiai erőforrásainak kiaknázása helyreállítsa és olyan szinten tartsa a halászott fajok állományait, amely meghaladja a maximális fenntartható hozamot előállítani képes szintet.
- (3) A 850/98/EK rendelet 45. cikkének (1) bekezdése előírja, hogy ha a tengeri élőlények állományainak megóvása azonnali intézkedést tesz szükségessé, a Bizottság az említett rendeleten túlmenően vagy attól eltérve meghozhat bármilyen szükséges intézkedést. Ugyanazon rendelet XII. melléklete meghatározza a tengeri élőlények minimális védelmi referenciaméreteit. Ez a melléklet jelenleg nem ír elő minimális védelmi referenciaméretet a nagyszemű vörösdurbincs (*Pagellus bogaraveo*) vonatkozásában.
- (4) A nagyszemű vörösdurbincs hosszú életű, az ivarérettséget későn elérő, lassú növekedésű mélytengeri faj, amely lassú ütemben szaporodik és sérülékeny az északi-atlanti térségben folytatott halászattal szemben. Jelölési adatok tanúsága szerint a nagyszemű vörösdurbincsnak nagy az elterjedési területe. A faj élőhelye a Földközi-tengertől az Atlanti-óceánig terjed. Biológiai és állománygazdálkodási megfontolások alapján a Nemzetközi Tengerkutatási Tanács (ICES) szerint a nagyszemű vörösdurbincs populációja az Atlanti-óceán északkeleti térségében három különböző részre tagolódik: a) ICES VI, VII, és VIII alterület; b) az ICES IX alterület és a vele szomszédos területek, valamint c) az ICES X alterület (Azori-szigetek).
- (5) A nagyszemű vörösdurbincsra vonatkozó legutóbbi, 2016 júniusában kibocsátott ICES-szakvélemény ⁽³⁾ (a továbbiakban: legutóbbi ICES-szakvélemény) szerint az állomány komoly mértékben megfogyatkozott az ICES VI, VII és VIII alterületen, így most első alkalommal ajánlott a nulla értékű teljes kifogható mennyiség (TAC) megállapítása. Az ICES jelezte, hogy a nagyszemű vörösdurbincsnak az ICES VI, VII és VIII alterületen zsákmányolt fogásai a célfaj 1960-as és 1970-es években folytatott halászatának 1-2 %-át teszik ki. Ezenkívül a nagyszemű vörösdurbincs halászatának nyomon követését szolgáló három, Franciaországban, Spanyolországban és Írországban végrehajtott fenékvonóhálós felmérés eredményei alapján az ICES arról számolt be, hogy e tudományos felmérések során a faj egyedei ritkán kerültek a hálóba, ami megerősíti azt a feltételezést, hogy a szaporodóképes állomány biomasszája még mindig rendkívül alacsony. Ezért az ICES javaslata ⁽⁴⁾ szerint minden eszközzel csökkenteni kell a faj mortalitását, hogy pótlódhasson az állomány. Az ICES azt is kiemeli, hogy a fiatal egyedek védelmére irányuló állománygazdálkodási intézkedéseket fontos sürgősen végrehajtani, különös tekintettel a legkisebb kirakodási méret meghatározására, amelynek segítségével megakadályozható a kisméretű halak fogása.
- (6) A nagyszemű vörösdurbincs ICES IX alterületen élő állományára vonatkozó legutóbbi ICES-szakvélemény ⁽⁴⁾ ajánlása szerint a fogásmennyiséget 2017-ben 13 %-kal, 2018-ban pedig további 14 %-kal kell csökkenteni. Az ICES megállapítja, hogy a fogások mennyisége 2009 óta jóval a teljes kifogható mennyiség (TAC) szintje alatt maradt, és a 2009. évi 718 tonnáról 152 tonnára csökkent 2015-ben. ⁽⁵⁾ Az ICES rámutat arra is, hogy az állomány elterjedési területe túlnyúlik a IX alterület határain, valamint hogy a fogási statisztikák hiányosak.

⁽¹⁾ HL L 125., 1998.4.27., 1. o.

⁽²⁾ Az Európai Parlament és a Tanács 2013. december 11-i 1380/2013/EU rendelete a közös halászati politikáról, az 1954/2003/EK és az 1224/2009/EK tanácsi rendelet módosításáról, valamint a 2371/2002/EK és a 639/2004/EK tanácsi rendelet és a 2004/585/EK tanácsi határozat hatályon kívül helyezéséről (HL L 354., 2013.12.28., 22. o.).

⁽³⁾ Az ICES 2016. június 3-i, 9.3.43 számú szakvéleménye a nagyszemű vörösdurbincs 6-os, 7-es és 8-as alterületen élő állományáról.

⁽⁴⁾ Az ICES 2016. június 3-i, 9.3.41 számú szakvéleménye a nagyszemű vörösdurbincs 9-es alterületen élő állományáról.

⁽⁵⁾ ICES WGDEEP-jelentés (2016), 535. oldal.

- (7) A nagyszemű vörösdurbincs ICES X alterületen előforduló állományára vonatkozó legutóbbi ICES-szakvélemény ajánlása szerint a fogásokat 2017-ben 12 %-kal, 2018-ban pedig újabb 12 %-kal kell mérsékelni. A nagyszemű vörösdurbincs ICES X alterületen zsákmányolt fogásai a 2009-ben és az azt megelőző években kifogott mennyiség mintegy kétharmadát teszik ki. 2015 áprilisában a HTMGB megállapította, hogy az utóbbi években mind a nagyszemű vörösdurbincs kifogott mennyisége, mind az egységnyi erő kifejtésre jutó halfogás mennyisége csökkent, ami annyit jelent, hogy a nagyszemű vörösdurbincs halászható biomasszája egyre zsugorodik, ez pedig arra utal, hogy a jelenlegi intézkedések nem voltak elég hatékonyak a csökkenés megakadályozásához.
- (8) Az ICES egy olyan, az állomány elterjedési területének egészére kiterjedő állománygazdálkodási terv létrehozását javasolja, amely magában foglalja a CECAF-nak (Kelet-közép-atlanti Halászati Bizottság) és a GFCM-nek (Földközi-tengeri Általános Halászati Bizottság) az adott területtel szomszédos övezeteit; itt figyelembe kell venni különösen azt, hogy a IX övezetben előforduló állományból jelentős mennyiséget olyan, szomszédos területeken fognak ki, amelyek nem tartoznak a jelenlegi TAC hatálya alá, és amelyek vonatkozásában nem áll rendelkezésre információ az állomány állapotáról. Az ICES olyan állománygazdálkodási intézkedések végrehajtását ajánlja, amelyekkel biztosítható, hogy a fogásokban egyensúlyban legyen a fiatal és a kifejlett halegyedek aránya, ez pedig legkisebb kirakodási méret meghatározásával érhető el.
- (9) A fentiekben ismertetett legutóbbi fejleményekből kiviláglik, hogy a nagyszemű vörösdurbincs állományának a túlhalászás, illetve a megfelelő állománygazdálkodási intézkedések hiánya miatti intenzív kiaknázása ahhoz vezetett, hogy az állomány jelentős mértékben megfogyatkozott az ICES VI, VII és VIII alterületen, továbbá a populációméret az ICES IX és X alterületen is csökkent.
- (10) A fentiek alapján egyértelmű jelek mutatnak arra, hogy a nagyszemű vörösdurbincsnak az Atlanti-óceán északkeleti térségében élő állományait túlhalásszák és valamennyi területen összeomlás fenyegeti őket, ha a fiatal egyedek védelmében nem születnek azonnali intézkedések.
- (11) Az Unió által a nagyszemű vörösdurbincs mortalitásának csökkentésére eddig alkalmazott eszközök közé tartozik a teljes kifogható mennyiségek 2003 óta történő alkalmazása, valamint a földközi-tengeri halászati erőforrások fenntartható kiaknázásával kapcsolatos irányítási intézkedésekről szóló 1967/2006/EK tanácsi rendeletben⁽¹⁾ a tudományos szakvélemények alapján előírt 33 cm-es minimális védelmi referenciaméret megállapítása a Földközi-tenger vonatkozásában⁽²⁾. A 850/98/EK rendelet, amely minimális védelmi referenciaméreteket állapít meg bizonyos, más területeken – többek között az Atlanti-óceánban – élő tengeri élőlények tekintetében, jelenleg nem ír elő ilyen minimális méretet az atlanti nagyszemű vörösdurbincsről.
- (12) A tudományos szakvélemény szerint a nagyszemű vörösdurbincsnak az ICES VI, VII, VIII, IX és X övezetben élő atlanti állományában a 33–36 cm méretű egyedek tekinthetők ivarérettnek. Az intézkedés arányosságának értékelésekor, illetve különösen annak mérlegelésekor, hogy a 33 cm-es minimális méretet vonatkozzon-e az állományra, a Bizottság megvizsgálta a tudományos szakvéleményt, valamint figyelembe vette a közös halászati politikával való koherencia biztosításának szükségességét és a visszadobás gyakorlatának fokozatos megszüntetésére vonatkozó célkitűzést. A tudományos szakvélemény szerint a 33 cm méretű nagyszemű vörösdurbincsek esetében az ivarérettiséget a hímeknek 75 %-a, a nőstényeknek pedig 25 %-a éri el.⁽³⁾ Tehát a 33 cm az a méret, amelyet elérve a nagyszemű vörösdurbincsek szaporodni tudnak, és az állomány is pótlódik. A legkisebb méret 36 cm-ben történő meghatározása egyúttal a nagyszemű vörösdurbincs egyedeinek visszadobásához is vezetne, és ily módon nem lenne összeegyeztethető a visszadobás gyakorlatának fokozatos felszámolására vonatkozó célkitűzéssel.
- (13) Ezenkívül a nagyszemű vörösdurbincsről vonatkozó 33 cm-es legkisebb méret a Földközi-tenger térségében jelenleg alkalmazott előírás. Mivel a nagyszemű vörösdurbincs egyedei a Földközi-tengerben és az Atlanti-óceán északkeleti térségében is előfordulnak, gondoskodni kell arról, hogy a faj elterjedési területének minden részén azonos szintű védelmet élvezzen, különben az intézkedések nem lesznek hatékonyak. Ily módon a téves jelentéstétel is megelőzhető. A nagyszemű vörösdurbincs 33 cm-nél kisebb méretű egyedeinek fogása és kirakodása károsan befolyásolja a faj szaporodási képességét, és így súlyosan fenyegeti az északkelet-atlanti állományokat.
- (14) Az e rendeletben előírt intézkedések a kimerüléssel fenyegetett állományok védelmére irányulnak. Céljuk a nagyszemű vörösdurbincs állományait fenyegető túlhalászás elkerülése és az állományok biztonságos biológiai határértékekre történő helyreállítása. Ezen állományok tekintetében a 33 cm-es legkisebb méret meghatározása származási helyüktől függetlenül mind az uniós, mind az importált termékekre vonatkozik. Ezen túlmenően az intézkedések alkalmazására a hasonló nehézségeket elhárítani hivatott – többek között az 1367/2014/EU tanácsi rendelettel⁽⁴⁾ hozott – uniós állományvédelmi intézkedésekkel egyetemben kerül sor.

⁽¹⁾ A Tanács 1967/2006/EK rendelete (2006. december 21.) a földközi-tengeri halászati erőforrások fenntartható kiaknázásával kapcsolatos irányítási intézkedésekről, a 2847/93/EGK rendelet módosításáról és az 1626/94/EK rendelet hatályon kívül helyezéséről (HL L 409., 2006.12.30., 11. o.).

⁽²⁾ SEC(2002) 888 (Brüsszel, 2002.8.16.): Az Andalúziát és Szicíliát érintő helyreállítási tervek értékelésével foglalkozó ad hoc munkacsoport jelentése, valamint SEC(2004) 772, 406. oldal.

⁽³⁾ A HTMGB 16-09 számú jelentése: – Red seabream_JRC101980, A nagyszemű vörösdurbincs (*Pagellus bogaraveo*) minimális védelmi referenciamérete, 9. oldal, 5., 6. és 7. bekezdés.

⁽⁴⁾ A Tanács 2014. december 15-i 1367/2014/EU rendelete az uniós halászhajók egyes mélytengeri halállományokra vonatkozó halászati lehetőségeinek a 2015. és 2016. évre történő meghatározásáról (HL L 366., 2014.12.20., 1. o.).

(15) Az e rendeletben előírt intézkedések összhangban vannak a Halászati és Akvakultúraágazati Bizottság véleményével,

ELFOGADTA EZT A RENDELETET:

1. cikk

A 850/98/EK rendelet alkalmazásában és a XII. mellékletében foglaltakon túlmenően az említett rendelet 2. cikke szerinti 1–5. régió tekintetében a nagyszemű vörösdurbincsra (*Pagellus bogaraveo*) alkalmazandó minimális védelmi referenciameret 33 cm.

2. cikk

A Bizottság 2018 végéig értékeli, hogy az e rendelettel bevezetett intézkedések továbbra is szükségesek-e.

3. cikk

Ez a rendelet az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* való kihirdetését követő harmadik napon lép hatályba.

Ez a rendelet teljes egészében kötelező és közvetlenül alkalmazandó valamennyi tagállamban.

Kelt Brüsszelben, 2017. május 8-án.

a Bizottság részéről
az elnök
Jean-Claude JUNCKER
